

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Amalie Berlin

Van egy szexi riválisom

Meredith Webber

A szép idegen

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Amalie Berlin, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A SZÍVHANG 714. eredeti címe: *Surgeons, Rivals... Lovers*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Meredith Webber, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A Szívhang 715. eredeti címe: *Sheikh, Children's Doctor... Husband*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Kőszeghy Eszter

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 714–715. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-752-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Amalie Berlin

Van egy szexi riválisom

1. FEJEZET

Gumiabroncsok csikorgása hasított dr. Kimberlyn Davis fülébe. Dermedten állt meg a manhattani járdán. Aztán fülsüketítő csattanás következett, majd egy újabb, és még egy. A szíve minden csattanásba beleremegett.

Látta, hogy egy test repül a levegőben. Egy férfi. Motoros. Megpördült, majd mellkasával lefelé egy még mozgó fekete terepjáró motorháztetejére zuhant, aztán onnan is lepattant, akár egy flippergolyó.

Kimberlyn halkan nyöszörgött, és érezte, ahogy sajogni kezd a heg, amely egy életre tönkretette a dekoltázsát.

Már az első robajnál menekülnie kellett volna. De esküt tett. Előbb tétován mozdult meg, aztán egyre gyorsította a lépteit.

– Valaki hívja a 911-et! – kiáltott hátra a válla fölött.

Kérlek, ne halj meg!

A motoros felé menet benézett a balesetben érintett kocsik ablakán, és felmérte az utasok állapotát.

Ő jól van.

Ők is jól vannak.

Eszméleténél van, a fején vágott sérülés.

Oké.

Hát persze hogy muszáj így kezdődnie az első hetének New Yorkban!

A motoros a terepjáró alatt feküdt, néhány méterre attól a helytől, ahol földet ért, csak a sisakja elülső része látszott ki. A vezető rémült döbbenettel bámult ki a betört szélvédőn. Volt egy vágás az állán, és egy kisebb a bal szeme fölött, de magánál volt, mozgott...

– Ellenőrizd a légzést – motyogta Kimberlyn.

A cselekvés segített sakkban tartani az érzelmeit, és ez volt az egyetlen módja, hogy elhomályosítsa Janie csúnyán összezúzott és feldagadt arcának képét, amit soha nem fog elfelejteni.

– Ütéstől származó sérülés a mellkason. Próbálj meg hozzáférni a mellkasához.

Ledobta a hátizsákját, letérdelt az üvegszilánkok közé, és behajolt a lökhárító alá. A férfi nem mozdult.

– Uram? Ne mozogjon, próbálok közelebb menni.

A hangja még a saját fülének is élesen szólt. Pánik kerülgette, de uralkodott magán. Ahogy mindig.

Megköszöri a torkát.

– Orvos vagyok. Kihozzuk onnan.

A szíve összevissza kalimpált az adrenalinlökettől, aztán újra egyenletesebben vert.

– Nem beszél... nem mozog... – motyogta maga elé, küszködve a kétségbeeséssel.

Nem jut ki onnan ez az ember élve. És ő semmit sem tehet...

Légy optimista!

Felegyenesedett és körülnézett. Sok járókelő, de sehol egy rendőr...

Próbálj bejutni a kocsi alá. Használj toll-lámpát.

Kapkodva kotorászott a hátizsákjában, aztán mikor megtalálta a lámpát, lehasalt, és bekúszott a kocsi alá. Először is ellenőrizte a sérült pulzusát – volt neki, csak gyengén vert. Végigpásztázta a lámpával, látható sérülések után kutatva, de nem talált semmit. Csak a horpadt bukósisakon látszott, hogy érintkezett a kocsival.

– Beszorult? – hallott most egy kiáltást.

Kimberlyn óvatosan előmászott, aztán felegyenesedett. Tekintete a férfira esett, akinek névtábla volt a gallárján.

DellaToro. Fölötte a West Manhattan Saints Kórház logója, ahol Kimberlynnek ma lesz az első munkanapja.

Ő az... Enzo, ahogy az unokanővére, Caren hívta. De Caren nem említette, hogy ennyire jóképű! Sötét haj, olívabarna arcbőr. A vastag szemöldök alatt átható kék szempár. Vonásai, akár a gránit.

A fenébe, miért azon jár az esze, hogy milyen szexi a doktor? Ahelyett hogy a sérülttel foglalkozna...

– Igen, a sisak, méghozzá a lökhárítóba – préselte ki magából. – De nincsenek látható sérülései. Ki kell húznunk.

– Ha a sisaknál szorult be, akkor vigyáznunk kell, nehogy összenyomjuk a gerincét.

– Persze, de mindenképp ki kell szabadítani. Alig éreztem a lélegzetét, és nem láttam, nyitva van-e a szeme. Lehet, hogy fejsérülése van. – A körülöttük állókhoz fordult. – Emberek, segíteni kéne eltolni a kocsit!

Senki sem mozdult.

Enzo rácsapott a sárhányóra, és bekiáltott a sofőrnek:

– Tegye üresbe!

A férfi bólintott. Enzo ezután két testes férfira mutatott a tömegben.

– Maguk ketten! Segítsenek eltolni a kocsit.

Tekintélyt parancsoló hangja elérte a kívánt hatást: a férfiak levették a kabátjukat, és odaléptek a kocsihoz.

Enzo most Kimberlynhez fordult:

– Fogja meg a bukósisakot, és tartsa erősen, amikor eltoljuk a kocsit.

Kimberlyn újra letérdelt, és ügyel-bajjal, de meg tudta fogni a sisakot.

– Megvan. Óvatosan!

A három férfi elkezdte hátratulni a kocsit. A sisakon enyhült a nyomás, Kimberlyn fel tudta hajtani a szemellenzőt.

Végre! Vajon ő is így nézett ki a balesete után? De ő egy autó utasterében rekedt, és nála látható volt a vérzés, nem pedig a mellüregben rejtőzött.

Enzo letérdelt mellé, és segített levenni a férfiról a bőrdzsekit.

– Nehezen lélegzik.

Kimberlyn bólintott. De legalább lélegzik!

– Van egy... – Benyúlt a hátizsákjába, és elővette a sztetoszkópját. – Tessék, dr. DellaToro.

– Köszönöm, Kimberlyn. Már hallottam, hogy ma érkezik hozzánk – mondta Enzo a lány névtáblájára pillantva.

Fülébe dugta a sztetoszkópot, miközben Kimberlyn felvágta a sérült pólóját. A mellkason, közvetlenül a szegycsont fölött csúnya, sötétlila zúzódás volt; valószínűleg eltört a csont.

Lehajolt, és figyelte a férfi légzését, miközben Enzo a szívhangot hallgatta.

– Egyenletes. Gyenge, de szabályos – jelentette ki, majd a toll-lámpáért nyúlt, és a férfi szemébe világított. – A pupilla reagál.

Kimberlyn már tudta, mi lesz a diagnózis, de még bizonyítékra volt szüksége. Elővette hátizsákjából a vérnyomásmérőt, amelyet mindig magánál tartott, és felhelyezte a mandzsettát a sérült karjára.

– Nahát, van magánál vérnyomásmérő? – kérdezte Enzo csodálkozva, miközben óvatosan kitapogatta a férfi hasát.

Kimberlyn nem válaszolt, csak bekapcsolta a készüléket, és ismét előrehajolt, hogy meghallgassa a férfi légzését.

– Kell egy mentő. Hívta valaki a mentőket? – kérdezte emelt hangon.

Mikor a készülék pittyegett, a kijelzőre pillantott. Pulzus huszonkilenc, vérnyomás kilencvenöt per hetvenöt.

– Francba, francba, francba!

Enzo átnézett Kimberlyn válla fölött, és a fejét csóválta.

– Ez nem fest valami jól.

– Nagyon nem. Hívta valaki a mentőket? – kérdezte Kimberlyn immár másodszor.

Nem jött válasz. A két férfi, aki segített arrébb tolni a kocsit, eltűnt.

Enzo elővette a mobiltelefonját, és hívta a mentőket.

– Figyeljen ide – mondta Kimberlyn sürgető pillantással, majd vett egy mély lélegzetet. – Ez perikardiális tamponád.

Enzo csodálkozva nézett rá.

– Miből gondolja?

– Látja az ereket a nyakán? Túl sok folyadék áramlik a mellüregbe. Ez vagy vér, vagy...

Enzo elsápadt. Újra felhívta a mentőket, elmagyarázta a gyanújukat, aztán újra meghallgatta a férfi szívét. Még mindig nagyon gyengén vert.

– Tehát úgy gondolja, az ütközés folyadékfelgyülemelést okozott a szívburokban?

Kimberlyn bólintott. A West Manhattan Saints-nél töltött négy éve alatt Enzónak még nem volt ilyen esete, de a nő nagyon biztosnak tűnt a diagnózisában, úgyhogy hitt neki.

Sam Napier, a legjobb barátja a rezidensek között említette, hogy Caren egyik unokahúga ösztöndíjra jelentkezett hozzájuk, de ő szőke, vidám mosolyú nőre számított, amilyen Caren is. Kimberlynnek viszont barna haja és meleg, barna szeme volt.

– Mellkassal csapódott a motorháztetőnek – magyarázta Kimberlyn, miközben újra megmérte a vérnyomást. – Láttam már ilyet egy másik balesetnél.

Ismét csipogott a vérnyomásmérő, és még aggasztóbb értékeket mutatott, mint az előbb. A fenébe, gondolta Enzo, Kimberlynnek igaza van. A sérült épp elvérzik, vagy valami más tölti ki a mellkasát.

Végre kiért a mentőautó, a személyzet defibrillátort és egy nagy fecskendőt is hozott; utóbbit azonnal Enzo kezébe nyomták.

– Csapolt már le szívburokfolyadékot? – kérdezte Kimberlyntől.

Ő bólintott, és egy pontra mutatott a sérült mellkasának jobb oldalán.

– Igen, tudom, hogyan kell.

Enzo észrevette, hogy kissé megremeg a hangja. Meg van ijedve, de hát nem csoda. Vajon elég stabil lelkiállapotban van ahhoz, hogy elvégezze a műveletet?

A sérült fölé hajolt, akit a mentősök mostanra rákötöttek a monitorra.

– Jobb felől csinálom, hogy ne legyen túl közel a szívhez – mondta Kimberlyn.

Enzo bólintott. A tű semmiképp sem érheti a szívét.

Kimberlyn megvárta, míg a mentősök csatlakoztatják az elektródákat. A sérült szívverése továbbra is gyenge, de szabályos volt... aztán hirtelen gyors és szabálytalan lett.

A fenébe, szegény pasas nem jut el a sürgősségiig!

Enzo a zöld vonalat figyelte a monitoron. Kamrafibrilláció és heves szívdobogás. Újra meghallgatta a sérült mellkasát, a szeme követte a vonalat. A szívverés olyan gyenge volt, hogy alig lehetett érzékelni. Ez is alátámasztja Kimberlyn diagnózisát: nagy mennyiségű folyadék gyakorol nyomást a szívre.

– Kamrai tachikardia.

Kimberlyn bólintott.

– Gondoltam. Nincs már sok ideje.

Mély levegőt vett, aztán lassan és megfontoltan beledöfte a tűt a férfi mellkasába. Amikor visszahúzta a dugattyút, a fecskendő megtelt élénkörös artériás folyadékkal. A nyomás enyhült, a szívverés kissé hangosabbá és határozottabbá vált.

Kihúzta a tűt, és Enzóra nézett; a szeme tele volt félelemmel.

– Valami változás? – kérdezte.

Enzo hallgatta néhány másodpercig a szívverést, majd megrázta a fejét.

– Semmi. Még mindig elég gyenge és szabálytalan. A leszívás nem volt elég, hogy normalizálódjon a szinuszgörbe. Még sosem volt dolgom ilyennel. Maguknál hogy csinálták a kórházban?

– Hát, én is csak egyszer láttam. Mielőtt elkezdték a szívást, lokalizálták a folyadékot. – Kimberlyn az egyik mentőshöz fordult. – Kell még egy fecskendő. Nem is, inkább kettő.

Csak egyszer látott ilyen eljárást? Jézusmária... Enzo a defibrillátorra mutatott.

– Ne, még ne! – mondta Kimberlyn. – Szerintem a mellkasi nyomás a baj, nem hiszem, hogy a defibrillátor segítene. Hacsak nem áll le teljesen a szíve.

Aztán következett a második leszívás. A fecskendőbe gyűlő folyadék most hígabbnak és áttetszőbbnek tűnt.

– Ez részben vérsavó kell hogy legyen – mondta Enzo.

– Oké. A nyomás még mindig leállíthatja a szívet, de talán tényleg nem aortadisszekcióról van szó. Ezzel nyerünk egy kis időt.

Ha csak egy kis repedés van az aortán, nem pedig lyuk, akkor van esélyük, hogy stabilizálják a sérültet, és még azelőtt eljuttassák a kórházba, hogy összeomlana a keringése.

A motoros szívverése fokozatosan lelassult, és a ritmusa is normalizálódott kissé.

– Működik – mondta Enzo, és átadta a sztetoszkópot Kimberlynnek.

Ő hallgatózott egy darabig, aztán bólintott.

– Nem akarok még egyszer beleszúrni, még eltalálnám a szívet. Szerintem ennyi elég lesz egyelőre.

– Egyetértek – felelte Enzo, és újra megmérte a vérnyomást. – Száznegyvenhárom per nyolcvanegy.

– Újra van keringés! – dűnnyögte Kimberlyn, és a mosolya úgy érte Enzót, mintha nyílvessző fúródott volna a mellkasába.

Mindketten végtelenül megkönnyebbültek, és a pillanat hevében Enzo a karjába húzta Kimberlynt. Ő odabújt hozzá, az ingébe kapaszkodott, Enzo pedig lehajtotta hozzá a fejét.

Alma. A hajának enyhe almaillata volt. Friss, édes.

Aztán Kimberlyn hirtelen megdermedt, és elengedte a férfi ingét. Enzo is belátta, hogy ez nem a megfelelő pillanat átölelni egy idegent, még akkor sem, ha szép nőiesek az idomai, a haja pedig gyümölcsillatú. Elengedte hát, és arrébb húzódott.

Kimberlyn arca vörös volt, és Enzo megértette, hogy átlépett egy határt.

– Találkozunk a sürgősségin – mondta a mentősöknek.

Kimberlyn összeszedte a holmiját, Enzo pedig elővette a mobiltelefonját. Főnöke az első csörgésre felvette.

– Dr. Ootaka, baleset történt a közelben. Perikardiális tamponádnak tűnik. Csak tájékoztatni akartam, mielőtt találkozunk a sürgősségin.

A mentősök levették a sérültről a bukósisakot, nyakmerevítőt tettek rá, aztán hordágyon betolták a mentőautóba.

– Dr. Ootaka szolgálatban van? – érdeklődött Kimberlyn.

– Igen, ott lesz a sürgősségin – bólintott Enzo.

Magában azon tűnődött, hogy jutott eszébe megérinteni ezt a nőt. Nem talált rá semmilyen magyarázatot. Talán csak egyszerű védelmezőöszton – mert nem tudta nem észrevenni, mennyire megrázta Kimberlynt ez az egész.

Ugyanakkor a szakértelme lenyűgözte Enzót. Erről azonban senkinek sem kell tudnia! Fontos, hogy jó benyomást keltsen az új munkahelyén, és ne hagyja, hogy egy kis szakorvosjelölt lekörözze. Éppen ezért azt remélte, hogy még a mentő érkezése előtt válthat néhány szót dr. Ootakával.

Enzo idegesen és kifulladásra rontott be a sürgősségi osztály kétszárnyú aijtáján. Az idős japán sebész már várta, és kérdőn nézett rá. Messziről odahallatszott a közeledő mentőautó szirénája.

Az elmúlt négy évben, amióta dr. Taeko Ootaka asszisztense volt, Enzo megtanult olvasni mestere arcáról.

– Előrejttem, hogy tájékoztassam – mondta sietve. – Súlyos sérülések, valószínűleg eltört a szegycsontja és talán néhány bordája is.

A mentőautó begördült a feljáróra. Enzo mély levegőt vett. Ez az ő nagy esélye – most vagy soha!

– Feltételezem, meg kell műteni. Ha egyetért, szeretnék asszisztálni magának.

Alattomos húzás lenne? Nem, csak okos.

Bár Kimberlyn ért ki előbb a helyszínre, és ő állította fel a diagnózist, fontos a helyére tenni őt. Ez lesz az első leckéje New Yorkban: ha akarsz valamit, azért meg kell küzdened.

De miért keres igazolást a tetteire ön maga előtt? Mi ütött beléd?

Ootaka bólintott, s a következő pillanatban már hozták is be a mentősök a sérültet.

Enzo csodálta Ootaka maximalizmusát, ő volt a példaképe, s most végre megmutathatja neki mindazt, amit mellette tanult. Ami pedig ezt a Kimberlynt illeti... nos, hamarosan kiderül, fenyegetést jelent-e számára, vagy lazán átléphet rajta. Egyébként Ootaka úgysem engedné, hogy olyan kolléga kezelje a betegét, aki még nem bizonyította a hozzáértését.

Amikor meglátta, hogy Kimberlyn közeledik feléjük, gyorsan odaszólt dr. Ootakának:

– Ő Kimberlyn Davis, az új rezidens. Véletlenül ott volt a helyszínen, és...

– De melyikük diagnosztizálta a perikardiális tamponádot? – szakította félbe dr. Ootaka.

– Én voltam – felelte Kimberlyn.

– A vérsavós folyadék leszívása stabilizálta a beteget – tette hozzá Enzo. – Ez helyreállította a szinuszritmust.

– Ez igaz, de a vérnyomása újra leesett – magyarázta Kimberlyn. – Most száz per ötvenhét.

Dr. Ootaka bólintott, és elindult a traumatológiai osztály felé. Enzo és Kimberlyn követte. A beteget betolták egy szoba közepére.

– Davis – mondta dr. Ootaka –, álljon készen egy újabb leszívásra.

Davis? A fenébe!

A sebészeti nővér átadott Kimberlynnek egy fecskendőt, és fertőtlenítette a sérült mellkasát. Enzo kénytelen volt végignézni, ahogy Kimberlyn hajszálpontosan beledöfi a tűt. A fecskendőben most kissé megint sötétebb volt a vér, mint a legutóbbi leszívásnál.

– Úgy néz ki, belső vérzése van – mondta Kimberlyn, miután kihúzta a tűt.

– Egyetértek – válaszolta dr. Ootaka. – Meg kell operálnunk. Köszönöm, hogy azonnal értesített, DellaToro.

– Természetesen, uram, én...

Enzo tett egy lépést előre, de a mentora már Kimberlyn felé fordult.

– Üdvözlöm a West Manhattan Saintsben, dr. Davis. Kérem, asszisztáljon nekem.

Enzo úgy érezte, mintha pofon ütötték volna. Ez nem lehet igaz! Pislogott néhányat, hátha csak álmodik... de nem, ez a valóság. Itt most csak a másodhegedűs szerepe jut neki.

Merőben szokatlan volt, hogy Ootaka odaenged maga mellé a műtőben egy elsőéves rezidentst. Mindig komoly elvárásokat támasztott a tanítványaival szemben, és aki nem tudta teljesíteni őket, könnyen a másodvonalban találta magát.

A sérültet – akiről közben kiderült, hogy Mr. Elliottnak hívják – hamarosan átgurították a műtőbe, és Enzo csak nézett utánuk.

Aztán ismerős, skót akcentusú hangot hallott:

– Kimberlyn máris az ujjá köré csavarta Ootakát? Mondjuk, Caren mondta, hogy ügyes.

Enzo összerezzent.

– Hát, majd meglátjuk. Egyébként mit keresel itt? Nem a babáknál kéne lenned?

– Úgy volt, hogy Kimberlyn elé jövök, és együtt megyünk dolgozni, de előtte még vennem kellett pár dolgot.

– Szóval a fiatal hölgynek kísérőre van szüksége?

Sam vigyorgott.

– Látom, tetszik.

– Hagyjál már! – De Enzónak el kellett ismernie, hogy a lány eléggé zavarba hozta. – Majd meglátjuk, hogy muzsikál a műtőben. Ootakát nem könnyű lenyűgözni. Ahogy elnézem, nincsenek benne vezetői képességek, pedig azok kellenek egy sebésznek.

– Mi lenne, ha később meginnánk egy sört? – javasolta Sam. – Az talán kicsit eltereli a gondolataidat a csajról.

Enzo felhorkant, aztán biccentett barátjának – aki Kimberlyn egyik lakótársa volt Brooklynban –, és elindult a műtők felé. Talán a galériáról végignézheti a műtétet.

Ránézett a beosztásra, és megakadt a szeme dr. Marcus Lyons nevén. Az apja!

Semmiképp sem akart vele találkozni – sem ma, sem máskor. A tény, hogy gyakran egy kórházban dolgoztak, nem könnyítette meg a helyzetet, de ő mindent megtett, hogy elkerülje. Az utóbbi négy évben alig beszéltek egymással, és ha rajta múlik, ez így is marad.

Elfoglalta helyét dr. Ootaka műtőjének galériáján. Akarata ellenére csodálta azt a gyorsaságot, amellyel Kimberlynnek sikerült elnyernie az öreg sebész bizalmát, de most látni akarta, hogyan áll helyt, és tényleg komoly rivális lehet-e a számára.

Összeszorult a gyomra a gondolattól, hogy Kimberlyn esetleg kiüti őt a nyeregből. Tudta, milyen szigorú Ootaka, szóval tulajdonképpen sajnálnia kellene a lányt, de képtelen volt rá. Nem szabadulhatott a balsejtelemtől, hogy Kimberlyn fenyegetést jelent a terveire nézve.

A balesete óta Kimberlyn már néhányszor részt vett ilyen műtéten, de valahányszor meglátott egy nyitott mellkast, sajogni kezdett a sebhelye. Most is elszorult a torka, a szíve gyorsabban dobogott.

Szerencsére dr. Ootaka a legjobb a szakmában. Ő volt a példaképe, és remélte, hogy egy nap maga is olyan jó sebész lesz. Csakis miatta jött New Yorkba. Dr. Ootaka bejelentette, hogy ez lesz az utolsó éve, mielőtt nyugdíjba vonul, és Kimberlyn nem akarta elszalasztani a lehetőséget, pedig nagyon jól érezte magát az előző kórházában.

A balesete előtt meg sem fordult a fejében, hogy traumatológián dolgozzon, de aztán egyik napról a másikra minden megváltozott...

Bármennyire is sajnálta Mr. Elliotot, az ő szenvedése nagyszerű lehetőséget jelentett számára, hogy felhívja magára a figyelmet. Most már csak be kell bizonyítania, mennyit ér, és elérnie, hogy dr. Ootaka elkezdjen hinni benne.

Ehhez azonban ki kell túrnia a professzor tanítványát – aki ragaszkodott hozzá, hogy előremenjen, és még a sérült érkezése előtt tájékoztassa a professzort...

– Szívás! – parancsolta dr. Ootaka.

– Elég sok vért vesztett – mondta Kimberlyn. – Ön mikor szokott vért adni?

– Azt mondja, hogy maga szerint most kellene, dr. Davis? – kérdezte dr. Ootaka.

Kimberlyn észrevette, hogy van egy nézőjük a galérián. Enzo...

Nem baj, legalább bebizonyítja neki, mennyire profi!

– Igen, azt hiszem – bólintott. – Én vörösvérsejt-transzfúziót adnék.

– Ne higgyen, hanem cselekedjen. Maga sebész. Ha olyat kérdez, amire már tudja a választ, az nem tűnik profinak. Csak akkor kérdezzen, ha tényleg bizonytalan.

– Értem, uram. Észben fogom tartani.

De vajon ez azt jelenti, hogy azt tehet, amit jónak lát? Mr. Elliot végül is dr. Ootaka betege, nem az övé...

A professzor várakozóan nézett rá.

– Igen?

– Ez azt jelenti, hogy tegyem azt, ami szerintem helyes, vagy...?

– Nem, nem így értettem. Először is mondja meg, miért akarja azt tenni, amit. A legfontosabb, hogy helytálló legyen az indok. – Dr. Ootakának kissé türelmetlen volt a hangja. – Miért akar vörösvértestet bevenni?

Kimberlynnek égett az arca; szerencsére a szájmazsk sokat eltakart belőle.

Félénken felpillantott a galériára, a szeme találkozott Enzo tekintetével. Önkéntelenül is összerezsent. Hogy koncentráljon így?

Egyszerű: nem szabad tudomást vennie róla.

Megadta a választ dr. Ootakának – azért döntött a vörösvérsejtek beadása mellett, mert ez a legjobb módja, hogy megőrizték a sérült szöveteket –, aztán utasította a műtősnővért, hogy készítse elő a transfúziót.

Persze tisztában volt vele, hogy Enzo hátrányban érzi magát, amiért a mentora őt kérte fel asszisztálásra – ezt kiolvasta a szeméből. Igazából nem kellett volna hogy zavarja a dolog, még ha kénytelen volt is bevallani magának, hogy vonzónak találja.

Vonzó, ugyanakkor azonban öntelt. Talán a barátnőitől megtudhat róla egyet s más. Ki kell derítenie, mik a gyenge pontjai, hiszen itt most a karrierje a tét! Ezúttal sikerült kitérnie Enzót, de gyanította, hogy a férfi nem fogja ilyen könnyen feladni.

Valószínűleg az lenne a legjobb, ha nem szállna vele ringbe, hanem barátságos távolságtartással viselkedne vele, kerülve minden konfrontációt. Egyszerűen az az ember lenne, aki a baleset előtt volt.

Milyen csodálatos lenne!

De sajnos ez szinte lehetetlen...

2. FEJEZET

Hat órával később Kimberlyn kimerülten rogyott le a zsámolyra, melyet az egyik nővér helyezett Mr. Elliot ágya mellé. Fájt a lába, és viszkettek a kis csavarok a mellkasában, de képtelen volt elszakadni a betegtől. Az eszével tudta, hogy érzelmileg távolságot kell tartania, de ezen a téren még voltak hiányosságai.

– Szóval a Vanderbilt Klinikán dolgozott?

Olyan nagy volt körülötte a nyüzsgés, hogy észre sem vette Enzót. Mit akar még tőle a férfi? Nem volt elég, hogy figyelte a műtőben?

– Igen – felelte szűkszavúan. Talán elmegy, ha látja, hogy nincs kedve cseverészni.

Enzo megkerülte az ágyat, megnézte a monitorokat, aztán nyugodtan így szólt:

– És Caren barátnője.

– Unokatestvére – helyesbített Kimberlyn.

Enzo egyenesen a szemébe nézett.

– Direkt átengedte magának a helyét a továbbképzésen?

– Nem, dehogyis! – felelte Kimberlyn felháborodva.

Aztán rögtön elfogta a kétség. Egy ilyen önzetlen lépés nagyon is Carenre vallana, de...

– Azt mondta, szeretne gyakorlati tapasztalatokat szerezni, és ez a kameruni misszió pont kapóra jött neki – tette hozzá. Azzal felállt, és elhagyta a kórtermet. Enzo követte.

A folyosón Kimberlyn dühösen feléje fordult.

– Honnan veszi ezt? Tudja, mennyire sértő? Álmomban se jutna eszembe, hogy kihasználjam Carent!

– Jól van, jól van. Csak próbálom nagyjából megismerni.

Enzo nyugodtnak tűnt, ajkán mosoly bujkált.

Kimberlyn vett egy nagy levegőt.

– Akkor nem tudom, minek kell felidegesítenie.

Enzo felvonta a szemöldökét.

– Én csak kíváncsi vagyok. A rezidensek nem szokták kihagyni az utolsó évet, és programot sem szoktak váltani. Így nem lehet karriert építeni.

– Ezek szerint nem tartja jó ötletnek, hogy a traumatológiára szeretnék szakosodni, és megpályázom az ösztöndíjat?

Enzo bólintott.

– Igen, egyiket sem. Csak pár hónapja döntötte el, nem?

– Nem, még a negyedik rezidensévem előtt. De szerintem nem tartozom magyarázattal a szakmai döntéseimről. Most itt vagyok, ezt kénytelen lesz elfogadni. Nem fog lebeszélni semmiről.

– Nem is áll szándékomban, Kimberlyn.

– Jó, akkor elmondok magamról pár dolgot. Jó vagyok abban, amit csinálok, és nem tartozom a játszómázó emberek közé. Nem fogom megpróbálni kitérni dr. Ootakánál, ez egyszerűen nem az én stílusom. Tulajdonképpen mit akar tőlem?

Úgy tűzbe jött, hogy az arca egészen felforrósodott. Ami a jelek szerint tetszett Enzónak, mert elmosolyodott.

– Na, most már jobban érzi magát?

– Nem. – Kimberlynt bosszantotta, hogy így ki tudja hozni a sodrából ez a pasas.

– Sok ilyen esete volt a Vanderbiltben?

A nő megrázta a fejét.

– Nem, csak egy. De emlékeztem a tünetekre, ezért tudtam pontos diagnózist felállítani. Kérem, ne érezze magát rosszul, amiért nem ismerte fel azonnal. Ez egyáltalán nem egyszerű.

Így már jobban hasonlított önmagára, a kedves és segítőkész nőre. Ilyen akart lenni mindenkivel.

Enzo fürkészően figyelte Kimberlynt. Kissé túl gyorsnak találta az átmenetet a dühből a kedvességbe.

– Gondolom, bunkónak tart – mondta. – De nincs oka ilyen elnézőnek lenni, elvégre nem tudtam diagnosztizálni a beteget. Az én világomban ez nagy hiba.

– Butaság – csóválta fejét Kimberlyn. – Ne legyen ilyen szigorú magához. Ha az ember nem tud valamit, az még nem hiba. Nagy különbség.

Nem az, gondolta Enzo. Ha Kimberlyn nincs ott, hibázott volna, ezzel teljesen tisztában volt. Rossz diagnózist állított volna fel – és ez a tudat egész nap úgy nyomta a vállát, mint egy malomkő.

Akaratlanul is az apjára gondolt. Annál, hogy az árnyékában kell élnie, csak egyvalami lehet rosszabb: ha soha nem tud túlnőni rajta.

Nem az volt fontos neki, hogy Kimberlynt helyre tegye, de eddig ő volt az, aki minden kérdésre tudta a választ. Ő volt Ootaka legjobb tanítványa, aki mindig egy hajszállal felülmúlta a többieket.

Egy sikeres baleseti sebésznek fel kell tudnia állítani a helyes diagnózist, főleg az olyan ritka esetekben, mint Ellioté. Perikardiális tamponád... ez azért nem gyakran fordul elő. De Kimberlyn felismerte, miről van szó, és ezzel elismerést keltett Ootakában. Ahogy őbenne is.

– Ne legyen túl kedves – figyelmeztette a lányt. – Az New Yorkban nem jön be. A túl kedves embereket benyeli, aztán kiköpi ez a város.

Kimberlyn tágra nyílt szemmel nézett rá, és Enzo hirtelen rájött valamire, amit egész idő alatt nem akart bevallani magának: arra, hogy vonzónak találja, pedig valójában nem is az esete. A műtőköpeny elfedte az alakját, de a mozdulatai kecsesek voltak, és nemrég, amikor spontán megölelte, érezte, hogy nőiesen domború azokon a helyeken, ahol kell...

– Ez most figyelmeztetés akar lenni, mert maga is az ösztöndíjra hajt? – kérdezte Kimberlyn köntőrfalazás nélkül.

Nem!

– Igen.

Végtére is ez a legjobb lehetőség ezen a szakterületen.

– Akkor óvakodjak magától? – kérdezte Kimberlyn kihívóan. – Őszintén szólva meglep, hogy nem találkozott ilyen esettel az elmúlt évben.

Már megint ott van az az enyhe akcentus. Korábban, a baleset után, és később a műtőben sem volt ilyen tisztán hallható, de most, hogy a nőt kimerítette a hosszú munkanap, már nem is tagadhatta volna, hogy délről származik. Enzo szinte már arra számított, hogy átnyújt neki egy pohár limonádét, és hellyel kínálja a verandai hintaszékben. Milyen csodás is lenne...

Gyorsan megfegyelmelte magát. Még gondolnia sem szabad ilyesmire. Ez a nő ellenség, legalábbis elméletileg.

– Volt már néhány ilyen eset a sürgősségin – válaszolta –, de soha nem akkor, amikor bent voltam. Viszont van valami, amit nem egészen értek... Azt mondta, tisztán emlékszik a tünetekre. Lehet, hogy személyes tapasztalata van ezzel a kórképpel? Ezért tudta olyan gyorsan diagnosztizálni?

Kimberlyn arcáról lehervadt a mosoly, a falnak dőlt, és lesütötte a szemét. Nyilvánvaló volt, hogy nem akar válaszolni a kérdésre, ami csak azt bizonyította Enzónak, hogy célba talált.

– Sokat olvastam róla – válaszolta Kimberlyn kitérően.

Hazudik! Mindketten hazudtak, de Enzónak jobban ment.

– Ez azt jelenti, hogy a sürgősségis forgatókönyvek összes tünete beleégett az agyába?

Kimberlyn kiegyenesedett, és határozottan bólintott.

– Ez a célom.

– Meddig tervez itt maradni? – váltott témát Enzo a kórterem felé biccentve.

Kimberlyn habozott, kivette a zsebéből a karóráját, és felcsatolta a csuklójára.

– Nem is tudom. Még nem megyek haza. Ugye van itt ügyeleti szoba?

Enzo bólintott, és elővett egy névjegykártyát a zsebéből.

– A mobilszámom a hátoldalán van. Ha bármi változás lenne Elliottal, megtenné, hogy küld egy

sms-t?

Kimberlyn meglepett arcot vágott.

– Aggódik miatta?

– Igen, megesik az ilyen.

Amikor Kimberlyn elvette a névjegyet, Enzo nem engedte el rögtön. Kicsi és finom kéz volt, olyan, akár az arcvonásai.

– Hideg a keze. – Ellenállt a készítésnek, hogy melegre dörzsölje. – Ha hazamegy, kérjen meg valakit, hogy kísérje el. A környék viszonylag biztonságos, de jobb kettesével vagy csoportban járkalni. Legalábbis amíg kicsit ki nem ismeri magát errefelé, vidéki leányzó.

Kimberlyn nem állhatta meg mosoly nélkül.

Enzo elengedte a kezét, és megfordult.

– Hé, várjon egy pillanatot! – mondta Kimberlyn.

Enzo visszafordult felé, és kérdően nézett rá.

– Nagyon köszönöm, hogy segített Mr. Elliotnál. Elég rázós volt. Ha egyedül lettem volna, valószínűleg ott hal meg a kocsni alatt. És tudja mit? Igazából nem számít, hogy ki asszisztált dr. Ootakának. Ma megmentett egy életet, Enzo.

Még mindig túl kedves hozzá. Ha ez a vidéki leányzó meg akarja kapni az ösztöndíjat, meg kell küzdenie érte! De erre majd rájön magától is. Még csak ma van az első napja.

Kimberlyn bevásárlószatyorral a vállán ballagott Sam oldalán a piac felé. Sam volt az egyik lakója annak a téglapépületnek, amelyen Caren, Tessa, Holly és Kimberlyn osztozott.

Hollynak rengeteg pénze és kiváló összeköttetései voltak (a ház is a családjáé volt) – e két körülmény arra készítette Kimberlynt, hogy tartsa vele a három lépés távolságot. Tessával, aki nemrég költözött össze a barátjával, dr. Clay Matthews-szal, jó barátok lettek. Caren pedig most Kamerunban van orvosi misszió, és Kimberlyn az ő lakrészét foglalta el.

Eddig annyira elfoglalt volt, hogy alig látott valamit a városból, ezért most szívesen Sammel tartott bevásárolni. Sam megmutatta neki a környék nevezetességeit, ő pedig jót mulatott skót akcentusán.

– Milyen rendezett ez a piac! – jegyezte meg csodálkozva. – Nálunk sokkal kaotikusabb, az öregembereknek sörhasuk van, és overált viselnek. Itt meg úgy néz ki a zöldség-gyümölcs, mintha lenyalták volna.

Sam érdeklődve hallgatta. Kimberlynnek jót tett ez a kis program, különben folyton Mr. Elliotra gondolt és aggódott volna. Stabilizálódott az állapota, de még nem tért magához, és az EKG-ja sem volt optimális. Ha nem ébred fel hamarosan, a családja nehéz döntés elé néz...

– Hát még, ha hallanád őket! – folytatta. – Ha szerinted nekem akcentusom van, akkor ők olyanok lennének a fülednek, mint egy déli prédikátor. Hangosan és dörgedelmesen beszélnek, még akkor is, amikor csak a termésüket árulják.

Sam kissé tétován nézett rá. Talán nem tudja, hogyan is beszél egy déli prédikátor? Lehet, hogy túl különböző a hátterük. De Kimberlyn új barátot akart szerezni, és jobb téma nem jutott az eszébe. Az ösztöndíjról nem beszélhetett Sammel, mert Enzo és Sam jóbarátok.

Elhaladtak még néhány bódé mellett, és Kimberlyn már harmadszor ásított egy hatalmasat, amióta elindultak.

– Nem alszol jól, vidéki lány?

Vidéki lány. A fenébe is, hogy utálja ezeket a kliséket! Mintha overálban rohangálna, és folyton szalmaszálat rágcsálna!

– Hát, elég zajos ez a New York. Arról nem is beszélve, mennyire nem biztonságos a nők számára.

Sam rámosolygott.

– Még senki sem tört be a házunkba. Ha meg betörne, ott vagyok én, a férfi, és megvédelek. Mért nem veszel füldugót? De nemsokára úgyis olyan fáradt leszel, hogy az ágyúdörgést sem hallanád meg.

Kimberlyn sóhajtott egyet.

– Lehet. A másik gond a kaja. Nem is emlékszem, mikor ettem utoljára valami frisset. Ráadásul túl sok kávé iszom, szóval nem csoda, ha nem tudok rendesen aludni. Itt valahogy minden olyan más...

Igen, New Yorkban minden más volt. Más – és ijesztő.

Közben azt is hallotta, hogy Enzónak már két másik pályázót sikerült kiszorítania az Ootaka-féle ösztöndíjért folyó versengésben. Utána mindketten szakirányt váltottak, méghozzá egy éven belül. Tehát nem ő az egyetlen, aki ijesztőnek találja Enzót. Ráadásul még bosszantóan vonzó is.

Miért nem mondta el Caren, hogy milyen? Talán csak nem akarta, hogy neki inába szálljon a bátorsága? Vagy eleve nem nézte ki belőle, hogy sikerülhet neki?

– Én sose tudtam megszokni a nyári hőséget – jegyezte meg Sam.

– Nálunk is fülledt meleg van nyáron – felelte Kimberlyn. – És sok a vihar. Amikor sötét felhők jönnek, rögtön tudom, hogy esni fog, és lehűl a levegő. De a fákról is meg tudom állapítani.

– Hogyan? Elsusogják a levelek, hogy esni fog? – hangzott fel mögöttük egy férfihang.

Na tessék: kellett neki megidézni a mumust! Bár eddig csak egy napot töltött vele, Kimberlyn bárhol felismerte volna Enzo hangját.

– Nem, öregem, ő egyszerűen csak közel van a természethez – mondta Sam a barátjának. – Attól még, hogy te csak a Central Parkból ismered a természetet, vagy attól a fura, zöld hajú csajról, akivel tavaly jártál, ez nem jelenti azt, hogy mindenki ilyen.

Kimberlyn mereven egy zöldség-gyümölcs bódéra szegezte a tekintetét.

– Lehet, hogy fura volt, de jól éreztem magam vele – válaszolta Enzo mosolyogva, aztán Kimberlynhez szólt: – Kérem, magyarázza el, hogy lehet a fákról megállapítani, hogy esni fog az eső.

Kimberlyn kénytelen volt felé fordulni, és rögtön meg is bánta, mert farmerban és fekete pólóban Enzo még a szokásosnál is dögösebb volt.

Nyelt egyet.

– Ha az ember tudja, mit kell nézni, a természet mindenütt ad jeleket. Mint például a moha a fák északi oldalán.

– De mi köze ennek az esőhöz?

– Amikor megváltozik a légnyomás a vihar előtt, sok lombhullató fának elfordulnak a levelei. Meg kell nézni a lombkoronát: ha a sok sötétzöld között sok világoszöld van, vagyis a levelek alsó fele jobban látszik, az általában azt jelenti, hogy esni fog. Persze nem száz százalékig biztos, mert néha csak a szél forgatja őket. De nyáron, közvetlenül vihar előtt nagyon gyakori. Sokszor megbízhatóbb, mint az időjárás-előrejelzés.

– Nekem inkább babonának tűnik – mondta Enzo.

– Pedig egyáltalán nem az – felelte Kimberlyn, és visszatett a pultra a kis kosár paradicsomot. Túl tökéletesek voltak, ami mindig azt jelzi, hogy üvegháziak.

– Egyébként mit keresel itt? – kérdezte Sam a barátjától. – Vasárnap anyukádnál szoktál vacsorázni.

– Megyek is, csak gondoltam, útközben veszek egy kis epret a csajomnak. Imádja.

A csajának. Oké, tehát Dr. Szexinek van barátnője. Nem mintha Kimberlyn meglepődött volna ezen. És igazából nem is érdekelte: amíg meg nem kapja az ösztöndíjat, a randizás szóba sem jöhet.

– De szívesen látunk – mondta Enzo Samnek. – Anyám úgyis mindig túl sokat főz.

– Jó ötlet! Anyukád főztje sokkal jobb, mint az étterem, amit amúgy sem engedhetnék meg magamnak.

A két férfi várakozóan Kimberlynre pillantott. Ez most meghívás?

A lány idegesen elmosolyodott, és nem szólt semmit.

– Nem éhes? – kérdezte Enzo.

Kimberlyn megrázta a fejét.

– Köszönöm, kedves magától, de...

– Attól félsz, hogy megmérgezzük?

– Dehogyan! – nézett rá Kimberlyn szemrehányóan. – Ne legyen nevetséges!

Enzo vigyorgott.

– Hát, a családom szicíliai, szóval nem is olyan abszurd gondolat.

Sam olyan mozdulatot tett, mintha el akarná vágni a torkát. Kimberlyn nevetett.

– Ne, most komolyan, tarts velünk! Enzo a barátom, te meg a lakótársam vagy, és az új barátom. Tudom, hogy mindketten az ösztöndíjra hajtotok, de örülnék, ha ezt egy kicsit félretennétek. Kössetek fegyverszünetet, még ha csak egy napra is. Pont az előbb panaszkodtál, hogy már rég nem ettél semmi frisset.

– Igen.

Enzo kérdően nézett rá, mire Kimberlyn elhatározta magát.

– Oké, megyek, de viszek virágot az anyukájának. A nagymamám megölne, ha üres kézzel mennék vendégségbe.

– Ó, a fenébe!

Útban Enzo anyjának háza felé Sam hirtelen megtorpant, és a homlokára csapott. Kimberlyn és Enzo is megállt.

– Tisztára elfelejtettem, hogy van még egy fontos dolgom. Bocsi, de be kell mennem a kórházba.

– Nem ér rá vacsora utánig? – kérdezte Kimberlyn. Nem akart egyedül maradni Enzóval.

– Nem, sajnos nem – rázta a fejét Sam.

Enzo vállat vont.

– Hát jó, mit tehetünk... Akkor majd máskor.

Elbúcsúztak Samtól. Az anyja házához érve Enzo intett Kimberlynnek, hogy kövesse.

– Jöjjön, bemutatom a csajomnak.

Beléptek a kapun, és a kerten át megkerülték a házat.

Kimberlynnek átfutott a fején, mit fog szólni Enzo barátnője, hogy egy másik nővel állít be a vacsorára. Elég fura helyzet...

A hátsó ajtó a konyhába nyílt, ahol nyüzsögtek a vendégek. Mi ez, egy nagy családi összejövetel? Kimberlyn próbált úrrá lenni a riadalmán, és becsukta maga mögött az ajtót. Míg Enzo utat tört magának a sokaságban, ő az ajtófélfának dőlve várakozott.

– Anya, hoztam egy vendéget. Ő Kimberlyn – mondta Enzo olyan hangosan, hogy mindenki elhallgatott, és a lányra nézett.

– H... helló – mondta ő idegesen, és megköszöri a torkát. Aztán tett néhány lépést az asszony felé, és átnyújtotta neki a csokrot. – Remélem, nem bánja, hogy csak így, bejelentés nélkül...

– Ó, dehogy, szívem. Nagyon köszönöm, Kimberlyn. Milyen gyönyörű virágok!

Az asszony átadta a csokrot egy fiatalabb nőnek, hogy tegye vázába.

A konyha tág, nyitott tér volt, láthatóan több fal lebontásával alakították ki. A mennyezetet egyszerű faoszlopok tartották; Kimberlyn, még mindig zavarban, nekidől az egyiknek, örülve, hogy támaszra lelt.

Bár Enzónak már évek óta volt saját lakása, az anyja otthonát még mindig a sajátjának érezte.

– El kellett volna hoznod Samet is – mondta neki az anyja, miután beszámolt neki a véletlen találkozásukról.

– Akartam, de valami dolga volt a kórházban. Kimberlyn a lakótársa, ő is rezidens, mind a ketten a traumatológiai osztályon dolgozunk. Majd küldhetnél vele Samnek a kajából.

Enzo kutatva körülnézett, és látta, hogy Kimberlyn a nagy ebédlőasztal legtávolabbi sarkához ült le. Aztán hangosan így szólt:

– Na jó, és hol van az én lánykám?

A szomszédos nappaliból gagyogás hallatszott, és Kimberlyn csodálkozva nézte, ahogy egy kislány kúszik Enzo felé. Ő felkapta, és odavitte Kimberlynhez.

– Ő az unokahúgom, Maya. Még nem tudja kimondani a nevemet, a „z” túl nehéz neki. – Karjában a gyerekekkel letelepedett Kimberlyn mellé. A nő felnevetett.

– Én meg azt hittem, hogy a barátnőjéről beszél!

Enzo rámosolygott.

– Mert az is vagy, ugye, csajszi?

Egy epret nyújtott át Mayának, amit a kislány elvett, és máris a szájába dugott.

– Ott voltam, amikor született. A nővérem, Sophia lánya – magyarázta Enzo.

Enzo anyja közelebb jött hozzájuk, és gyengéd tekintettel figyelte a kis jelenetet, miközben parancsokat kiabált a konyha felé. Aztán Kimberlynhez fordult:

– Mondja csak, Kimberlyn, Lorenzónak tényleg rossz híre van a kórházban?

Ő megrázta a fejét.

– Ó, nem, épp ellenkezőleg. Néha egy kicsit ijesztő tud lenni a kollégái szemében, de engem nem fog elbátortalanítani. – Elmosolyodott. – És ha a többiek most látnák ezzel az imádni való kislánnyal a térdén... Persze vetélytársak vagyunk, ami az ösztöndíjat illeti, de mára fegyverszünetet kötöttünk. Feltéve, ha nem dobál borsót a fejemhez, és nem ken be krumplipürével.

Kimberlyn visszafordította a figyelmét a kislányra, és érezte, hogy olvadni kezd benne valami. Ha tudná Enzo, mennyire meghatja, amilyen szeretettel bánik az unokahúgával...

Itt, családi körben mintha kicserélték volna. Biztos csodálatos apa lenne...

Na, állj le, de most rögtön!

Az asszony mondott még valamit, aztán visszament a konyhába.

– Maga nagyon odaadó nagybácsi – jegyezte meg Kimberlyn.

Enzo megrázta a fejét.

– Nem, nem különösebben. De az, hogy Maya egyáltalán itt van, felér egy kisebb csodával. Jóval idő előtt született, ezért is ismeri mindenki a kórházban.

– Hány éves?

– Nemsokára egy lesz.

Igen, akkor tényleg elég kicsi a korához képest.

– Hány hetesen jött a világra?

– Huszonhat hetesen és háromnaposan. A harmadik rezidenséveimet töltöttem a Saintsben, és pont ügyeletben voltam, amikor befutott a segélyhívás anyámtól. Mire kiértem, Sophia már vajúdott. Itt, a nappaliban vezettem le a szülést.

Nem is olyan régen a huszonhatodik héten szülni felért egy halálos ítélettel a baba számára. De még manapság sem lehet könnyű kórházon kívül levezetni egy szülést.

– Igen, tényleg rémálom volt – mondta Enzo, mintha kitalálta volna Kimberlyn gondolatát. – Imádkoztunk, hogy minden rendben legyen.

Kimberlyn nyelt egyet, mert az Enzo hangjában kihallatszó aggodalom a szívéig hatolt. Nála jobban senki sem tudta, hogy ha kívülről valaki teljesen normálisnak tűnik is, a felszín alatt mindenféle baja lehet.

Enzo elgondolkodva nézte az ölében ülő kislányt.

– Persze rögtön bevittük a kórházba Sophiát és őt is, és Maya sokáig feküdt az újszülöttintenzíven, mire végre hazaengedték. Akkoriban lettünk barátok Sammel.

Kimberlyn egyszerre nem szabadulhatott a gondolattól, hogy Sam szándékosan intézte úgy, hogy Enzoval együtt jöjjön el a vacsorára.

– Sokat jár ide vacsorázni? Ezért kérdezett róla az anyukája? – kérdezte. – Van egy olyan érzésem, hogy át lettünk ejtve.

– Már mint hogy Sam...?

Kimberlyn bólintott.

– Szerintem igen.

Nem hitte, hogy Enzo műve lenne. Bár persze könnyen manipulálhatná azzal, hogy demonstrálja, milyen rendes fickó, és milyen sokat jelent neki a családja. De Sam hirtelen visszavonulása láthatóan ugyanúgy meglepte, mint őt.

– Nagyon egészségesnek tűnik – mondta, hogy újra a kislányra terelje a beszélgetést.

– Igen, az – felelte Enzo. – Az elején a tüdeje volt a legnagyobb probléma, mert sokáig tartott,

mire teljesen kifejlődött. De nincs gond sem a szívével, sem az emésztésével.

– Szerencséje van a családjával – mondta Kimberlyn az asztalnál ülőkre nézve, akik továbbra is élénk beszélgetésbe merültek. – Nem gondoltam, hogy ennyien lesznek.

– De hozzá van szokva, nem? Én úgy képzelem a déli államokat, hogy ott is ilyen nagy családi összejöveteleket tartanak.

Kimberlyn a fejét csóválta.

– Már rég nem az *Elfújta a szél* világa. A szüleim is teszik a dolgukat, meg én is, már csak ünnepnapokon látjuk egymást, és havonta kétszer felhívom őket. – Egy pillanatra szünetet tartott, majd halkan megkérdezte: – És az apja? Él még?

Enzo nem szeretett erről a témáról beszélni.

– Tavaly halt meg, körülbelül két hónappal Maya születése előtt – válaszolta, és ekkor jött rá, hogy közeleg az évforduló.

Kimberlyn nyilván nem tudja, hogy a biológiai apja Marcus Lyons. De előbb-utóbb biztos megtudná, mert a kórházban a legvadabb pletykák keringenek erről, szóval jobb, ha maga tesz említést róla.

– Az apám... Ernst... szóval ő meghalt, de a vér szerint apám még él, csak nem tartjuk vele a kapcsolatot.

– Ó...

Enzo tudta, hogy ez nem illik bele a képbe, amelyet a családja ebben a pillanatban mutat magáról. És talán pont ezért hagyta el őket az apja: nem bírta elviselni a szoros családi köteléket.

Az eltűnése utáni első évben Marcus még küldött ajándékot Enzónak a születésnapján és karácsonykor, és tartásdíjat is fizetett. Enzo persze kérdezgette az anyját, mikor költözik vissza hozzájuk, vagy legalábbis mikor látogatja meg őket, és a válasz mindig ugyanaz volt: biztos hamarosan eljön, csak most sok a munkája.

– Sajnálom, nem akartam kíváncsiskodni – mondta Kimberlyn.

– Semmi baj. Valószínűleg úgyis találkozik vele nemsokára. Elég magas állást tölt be a Saintsnél.

– Enzo kicsit ringatta Mayát a térdén, és közben témát váltott. – Magánál mi a helyzet? Vannak testvérei?

– Nincsenek, sajnós. De Carennel olyanok vagyunk, mint a testvérek. Csak egy hónap van a születésnapunk között.

– Nem fiatalabb magánál egy évvel?

– Nem – válaszolta Kimberlyn, és Enzónak az volt a benyomása, hogy óvatossá válik. Mintha el akarna titkolni valamit. – Csak egy évfolyammal fölöttem járt az orvosin.

Valaminek történnie kellett...

– Magának évet kellett ismételnie?

– Nem! Én... én mindig évfolyamelső voltam. Csak... néhány éve úgy döntöttem, kihagyok egy évet.

Melyik elhivatott diák hagy ki egy évet a rezidensképzése közepén? Ilyen nincs! Csakis arról lehet szó, hogy Kimberlyn valamiért rákényszerült.

Enzo kerek perccel megkérdezte:

– De miért?

Kimberlyn hátradőlt a székén, és észrevette, hogy kiszáradt a szája. Hogyan magyarázza meg anélkül, hogy elárulná magát?

Amikor a baleset után visszatért az egyetemre, a diáktársai másképp viselkedtek vele, mint előtte. Úgy érezte, mindenki csak azt várja, mikor omlik össze. Nem akarta, hogy a Saintsben tudjanak a kórtörténetéről, elvégre keményen megdolgozott azért, hogy talpra álljon, és újrakezdje az életét.

Másrészt viszont tartozik Enzónak valamiféle magyarázattal, és mindig az a legjobb, ha az ember megmarad az igazságnál. Bizonytalanul ránézett, és ismét elámult a gyönyörű szemétől. Szexi volt, mélykék, apró aranypöttyökkel, és Kimberlynnek olyan érzése volt, mintha elmerülne benne...

Ebben a pillanatban hangos csattanás hallatszott a konyhából: egy serpenyő hullott a kövezetre. Maya ijedten összerándult, és sírva fakadt.

Kimberlyn kihasználta az alkalmat, és felállt.

– Bocsánat, csak kimegyek a mosdóba.

Ez persze ürügy volt, de szüksége volt néhány perc egyedüllétre, mielőtt válaszolna Enzo kérdéseire, a férfinak meg úgyis az unokahúgával kellett foglalkoznia. Mutatta az irányt Kimberlynnek, aztán a mellére ölelte a síró kislányt, és vigasztalóan simogatta a fejét.

A mosdóban Kimberlyn mindent nyugodtan végiggondolt.

Egyvalamit nem szabad elfelejtenie: Enzo már két vetélytársát kiejtette az ösztöndíjért folytatott küzdelemben, és senki sem tudta pontosan megmondani, hogyan sikerült neki. És azóta nem volt újabb érdemi kihívója – egészen az ő érkezéséig.

Bár sokévnnyi terápián és rehabilitáción volt túl, fizikailag Kimberlyn még mindig nem nyerte vissza a baleset előtti formáját. Némelyik műtét akár tizenkét óráig vagy még tovább is eltarthat, és ha őszinte volt magához, nem tudta, képes lenne-e egy ilyet végigcsinálni.

És azt sem tudta, lesz-e még valaha olyan erős, mint régen. A szívével az utóbbi időben már nem volt baj, de nem sokkal ezelőtt még néha fellépett egy kis ritmuszavar. Nem volt olyan súlyos, hogy orvoshoz forduljon miatta, de szüntelenül a balesetre és annak a következményeire emlékeztette. Kettejük közül Enzo az erősebb, efelől semmi kétség.

De mégis – tartozik annyival magának, hogy mindent megtegyen ezért az ösztöndíjért! Ez az egyetlen kapaszkodója, hogy ne érezzen lelkifurdalást, amiért életben maradt, míg a legjobb barátnőjének ez nem adatott meg. Olyanná kell válnia, aki méltó Janie áldozatára.